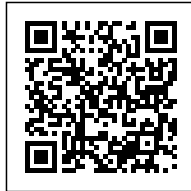

TRẢI NGHIỆM GIẤC MƠ

Đến giờ đây, gần đất xa trời tôi vẫn chưa thực hiện được bao giờ ở trong cuộc đời thực. Giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ để trải nghiệm và chiêm nghiệm về các con thú trong tâm mình.

Tác giả: **Nguyễn Nguyễn An**

Tịnh cốc Tây An, Thành phố Huế, tỉnh Thừa Thiên Huế tháng 5 năm 2023

Trong con người tôi có hai con thú, một con ác và một con thiện. Con nào sẽ thắng? Xin thưa: Con tôi cho ăn sẽ thắng! Hằng ngày thường cho con thiện ăn để được yên tĩnh, dù có thể chỉ là trong một giấc mơ.

Buổi sáng, khi tôi đang ngồi gõ những dòng chữ này để gửi cho Tạp chí Nghiên cứu Phật học, con gái út của tôi đang học năm thứ Tư, Khoa Thiết kế Đồ họa - Đại học Nghệ thuật Huế. Cháu đang đi vẽ hoa sen, phong cảnh lên nón cho một cơ sở trong Đại nội và Thương Bạc, cũng có lúc cháu hướng dẫn sinh viên Cao đẳng vẽ để có thu nhập 18,000 đồng/một giờ, buổi chiều cháu đi học.

Khi cháu biết tôi hết tiền, cháu lặng lẽ bỏ trên bàn - nơi tôi thường ngồi viết, tờ bạc 50,000 đồng, để tôi đổ xăng và đi chợ mua rau ăn cho một mình tôi.

Hôm qua, cháu nói: “Ba, đừng hứng nước mưa, ti vi nói, nước mưa đầu mùa hạ này rất độc, nhiều axit”.

Tôi thường hứng nước mưa và để lắng đọng, tưng chú rồi mới uống, kể cả nước máy tôi cũng tịnh hóa bằng chú nguyện và lắng đọng. Tôi nghĩ Nhà đài chăm sóc sức khỏe nhân dân bằng việc chia sẻ thông tin - đó cũng là pháp thí.

Có khi một lời nói có thể chuyển hóa cả cuộc đời của người biết lắng nghe, tôi lại nhớ đến trường hợp, một cậu bé học sinh lớp 7 ở Massachusetts, Mỹ đã nhanh trí cứu sống bản thân và 66 bạn học khi chạy lên ghế lái điều khiển trong hoàn cảnh bác tài bị đột quy ngất xỉu. Cậu bé đó có công đức rất lớn, tôi tin trong kiếp này cậu sẽ hưởng nhiều phúc ấm. Hòa thượng Thích Hải viện chủ chùa Linh Sơn Đà Lạt, năm nay 92 tuổi, Ngài vẫn đi chùi toilet mỗi ngày. Ngài nói: “Muốn trang nghiêm tịnh độ thì phải trang nghiêm toilet trước”.

Còn tôi, lúc 5 giờ sáng, ngày 8 tháng 5 năm 2023, tôi có một giấc mơ: Một em bé chừng 13 tuổi lái xe màu đen, chạy từ Điện Biên Phủ rẽ nhanh vào đường Đào Tấn chỗ nhà tôi đi ra, trong tay tôi cầm quả để dâng cúng Phật. Một cô gái chở tôi bằng xe đạp, tôi không nhớ là ai, tôi thấy em trai lái nhanh mặt lúng túng, hoảng sợ, tôi nhảy xuống xe đạp chạy thẳng tới đuôi xe em, đẩy xe cho xe chạy tấp vào lề đang có mấy đống cát sỏi, giải hạ, ai đó một dây ở đấy. Không biết có phải tôi đẩy xe hay em trai theo phản xạ đã lái xe tông thẳng vào đống cát, xe ngã nghiêng. Tôi chạy đến mở cửa để cứu em, thì nghe tiếng của mẹ em nói: “Con! được cứu sống rồi”.

Không thấy hình dạng bà ấy đâu, trên trời, dưới đất hay trong xe. Tôi choàng tỉnh và bật khóc, vì đây là giấc mơ cứu người của tôi. Giấc mơ này đúng là hành trình hạnh nguyện, khát vọng của tôi, đã huân tập lâu năm trong lòng mới phát ra trong mơ.

Đến giờ đây, gần đất xa trời tôi vẫn chưa thực hiện được bao giờ ở trong cuộc đời thực. Giấc mơ cũng chỉ là giấc mơ để trải nghiệm và chiêm nghiệm về các con thú trong tâm mình.

Tác giả: **Nguyễn Nguyên An**

Tịnh cốc Tây An, Thành phố Huế, tỉnh Thừa Thiên Huế tháng 5 năm 2023